

La croada contra els infidels

Després de Cuba, ara li toca el torn a Líbia i l'Iran. En la seva particular croada contra els infidels, els Estats Units estan disposat a asfixiar políticament i econòmicament els tres països que, juntament amb l'Iraq, es van atrevir a desafiar en algun moment el dictat ideològic nord-americà i no n'han demanat perdó. Poc importa que el mètode utilitzat —les lleis Helms-Burton i Kennedy-D'Amato— sigui polèmic o provoqui tensions amb els aliats europeus.

La llei que penalitza les inversions a Líbia i l'Iran ha estat adoptada amb rapidesa pel Congrés dels Estats Units arran del terrible accident o atemptat contra l'avió de la Twa, a Nova York. Com sempre s'ha de buscar un culpable, s'ha recordat que Líbia està acusada de l'atemptat de la Pan Am, a Lockerbie, l'any 1988, i que l'Iran està considerat un dels suports del terrorisme internacional.

Líbia s'ha carregat el mort de Lockerbie malgrat que moltes investigacions estableixen la implicació de Síria o l'Iran en aquell atemptat sobre Escòcia, que va causar més de 280 morts. El coronel Muammar al-Gaddafi està pagant per una acció que potser no va fer tot i la seva gosadia d'encarar-se al president Ronald Reagan als anys 80. Era el temps en què l'excèntric Gaddafi predicava al desert la revolució dels oprimits, assajava unions contra natura amb Síria i Marroc i regalava petrodòlars a tot aquell que deia que s'enfrontava a l'imperialisme nord-americà. Reagan va confessar que patia insomni a causa de Gaddafi fins que li va enviar els avions a bombardejar Trípoli i Bengasi. Aleshores es va acabar el Gaddafi altiu i adorat pels àrabs que fa temps que busquen un nou Nasser que els permeti somiar en un renaixement cultural i polític. Sembla que tothom sabia que Gaddafi ja no representava cap perill menys els nord-americans, que van utilitzar el Consell de Seguretat per decretar un embargament aeri contra Líbia que no ha tingut les conseqüències esperades.

A l'Iran, els Estats Units li va al darrere des de l'ocu-

pació de la seva ambaixada a Teheran, els anys 1979 i 1980. Una humiliació com aquella no s'oblida fàcilment, i els aiatol·lahs, amb el seu discurs encès i el suport als islamistes radicals de Sudan i Líban, han facilitat la revenja als nord-americans. Quan el carnisser de Bagdad, Saddam Hussein, va envair l'Iran, el setembre de 1980, els Estats Units, Europa i les monarquies petrolíferes del golf Pèrsic es van posar del costat de l'Iraq i van aconseguir que l'agressor passés a ser la víctima. Sortosament per als iranians, la naturalesa pa-

ranoica del règim iraquí es va posar en evidència poc després, l'any 1990, amb la invasió de l'emirat de Kuwait. La derrota de Saddam davant la coalició multinacional va ser la victòria pòstuma de l'aiatol·lah Ruhollah Khomeini.

La llei Kennedy-D'Amato confirma que els Estats Units practiquen una doble moral. Són capaços de castigar Líbia i l'Iran però no s'atreveixen amb països que estan a la seva llista d'exportadors de terrorisme, com és el cas de Síria. El president siríà, Hafiz al-Assad, és una peça clau en la solució del problema del Pròxim Orient, i per això se'l deixa tranquil malgrat les vinculacions amb grups extremistes i la seva implicació en alguns atemptats —com el d'una discoteca

de Berlín—. Sense figurar en la famosa llista negra, la monarquia saudita també és responsable del finançament de nombroses organitzacions islàmiques radicals arreu del món àrab i musulmà. No cal repetir que a l'Aràbia Saudita es desconeixen els drets més elementals de la persona i especialment de la dona i dels treballadors estrangers. Però és evident que és més fàcil convertir Gaddafi, Castro i els aiatol·lahs en dimonis que no pas l'enigmàtic Assad o els arrogants membres del clan dels Saud. ■

ANTONI CASTEL

“Els EUA practiquen una doble moral. Són capaços de castigar Líbia i l'Iran però no s'atreveixen amb països que estan a la seva llista d'exportadors de terrorisme, com és el cas de Síria.”